

Colofon

MISSle- en ONtwikkelingswerk
jaargang XXX nr. 3 (2025)

Uitgave van

Missiebureau Bisdom Roermond

MISSION

informatiebulletin over diverse missionaire
activiteiten in de Missie en verschijnt zes keer per jaar.

Missiebureau

Het Missiebureau heeft tot doel de geloofsverkondiging in missielanden te
ondersteunen in de ruimste zin van het woord.

Swalmerstraat 100

6041 CZ Roermond

(0475) 38 68 80

info@missiebureau.nl

www.missiebureau.nl

NL27 INGB 0001 04 50 00 - NL11 RABO 0144 10 14 08

ISSN: 1567-1305

Wilt u ons werk ondersteunen?

U kunt al helpen door ons werk mee te nemen in uw gebed. Wilt u ons ook
financieel ondersteunen? U kunt uw gift ook aan ons overmaken via
internetbankieren: Missiebureau Roermond NL11 RABO 0144 1014 08 o.v.v.
Mission no. 3.

Of gebruik de QR-code die hier staat afgebeeld:

MISSION

MISSIEBUREAU ROERMOND

Paus Leo XIV

Op 25 mei jongstleden vond in de Sint-Jan-van-Lateranen in Rome een indrukwekkende viering plaats: paus Leo XIV nam er plaats op de bisschopszetel van Rome. Dit moment markeerde niet alleen een stap in zijn pontificaat, maar herinnert ons als Kerk opnieuw aan een diepere waarheid: dat Rome geroepen is moeder te zijn van alle Kerken: een dienstbare, luisterende moeder, geworteld in het getuigenis van apostelen en martelaren.

Een erfenis van martelaren en apostelen

"De Kerk van Rome is erfgenaam van een grote geschiedenis, geworteld in het getuigenis van Petrus, Paulus en talloze martelaren," benadrukte paus Leo XIV tijdens zijn homilie. Deze woorden resoneren diep in het hart van onze missionaire identiteit. Want wat betekent het om 'Mater omnium Ecclesiarum' - Moeder van alle Kerken - te zijn in onze tijd?

De paus legde uit dat de moederlijke dimensie van de Kerk zich kenmerkt door "tederheid, zelfopoffering en het vermogen om te luisteren". Deze eigenschappen stellen de Kerk niet alleen in staat om anderen bij te staan, maar vaak zelfs om op hun behoeften en verwachtingen te anticiperen, nog voordat ze worden uitgesproken. Wat een prachtige beschrijving van authentieke missionaire zorg!

Lessen uit het Concilie van Jeruzalem

Paus Leo XIV verwees naar een bijzonder inspirerend moment uit de vroege kerkgeschiedenis: het zogenaamde 'Concilie van Jeruzalem' uit de Handelingen der Apostelen. Hier zien we hoe Petrus en de apostelen, aangemoedigd door Paulus en Barnabas, de moeilijkheden van nieuwe bekeerlingen erkenden. In plaats van hen te belasten met zware lasten, besloten zij zich te beperken tot het 'essentiële'.

De brief die naar de christenen in Antiochië werd gestuurd, bevatte de betekenisvolle woorden: "Het leek de Heilige Geest en ons goed." Deze woorden getuigen van iets fundamenteels: "Het belangrijkste van de hele gebeurtenis was het luisteren naar Gods stem, waardoor al het andere mogelijk werd."

Voor ons als missionarissen bevat dit een krachtige boodschap. Gemeenschap wordt primair 'op onze knieën' gebouwd, door gebed en voortdurende bekering. Hoe meer we ons laten overtuigen en transformeren door het Evangelie, hoe meer we in staat zijn de boodschap ervan uit te dragen.

Een missionaris uit ervaring

Wat de woorden van paus Leo XIV extra kracht geeft, is zijn persoonlijke achtergrond. In een toespraak tot de medewerkers van de Romeinse Curie onthulde hij: "De ervaring van missie vormt deel van mijn leven. En niet alleen als gedoopte, zoals voor alle christenen, maar omdat ik als augustijner religieus missionaris was in Peru en te midden van het Peruaanse volk mijn pastorale roeping tot rijpheid kwam."

Deze woorden openen een venster naar de ziel van een paus die niet alleen theorieën verkondigt over missionaire zorg, maar deze ook heeft geleefd. "Ik zal de Heer nooit genoeg kunnen danken voor dit geschenk," voegde hij toe. Het zijn woorden die de dankbaarheid van iemand uitdrukken die weet wat het betekent om letterlijk alles achter te laten voor het evangelie.

Een persoonlijke toewijding

In het slotdeel van zijn homilie toonde de paus zijn nederigheid en toewijding. Hij citeerde de heilige Leo de Grote: "Al het goede dat we doen in de

uitoefening van ons ambt is het werk van Christus en niet van onszelf, want we kunnen niets zonder Hem. Toch verheugen we ons in Hem, van wie alle effectiviteit van ons werk afkomstig is."

Bijzonder ontroerend waren de woorden waarmee hij de heilige Johannes Paulus I citeerde uit 1978: "Ik verzeker jullie dat ik van jullie houd, dat ik alleen maar wil ingaan op jullie dienst en mijn eigen arme vermogens; het weinige dat ik heb en ben, in dienst wil stellen van iedereen."

Met dezelfde nederigheid voegde paus Leo XIV daaraan toe: "Ook ik bied jullie 'het weinige dat ik heb en dat ik ben' aan en ik vertrouw het toe aan de voorspraak van de heiligen Petrus en Paulus en van alle andere broeders en zusters wier heiligheid de geschiedenis van deze Kerk en de straten van deze stad heeft verlicht."

Een boodschap voor onze missie

Voor missionarissen en gelovigen die betrokken zijn bij het Missiebureau, bieden deze woorden waardevolle inzichten. De Kerk als moeder betekent luisteren, anticiperen op behoeften, en vooral het essentiële onderscheiden van het bijkomstige.

Paus Leo XIV herinnerde er ook aan dat paus Franciscus de Romeinse Curie hervormde vanuit het perspectief van evangelisatie, met de Apostolische Constitutie 'Praedicate Evangelium'. Deze woorden onderstrepen hoe de missionaire dimensie centraal moet staan in alle kerkelijke instellingen. In onze missionaire activiteiten kunnen we ons laten inspireren door het voorbeeld van het Concilie van Jeruzalem. Niet door zware lasten op te leggen, maar door de mensen met tederheid en wijsheid te begeleiden. Door eerst te luisteren naar de Heilige Geest in gebed, voordat we handelen. En door te leren

van diegenen die, zoals onze paus, daadwerkelijk hebben ervaren wat het betekent om als missionaris te leven te midden van een ander volk.

Moge de Maagd Maria, zoals paus Leo XIV bad, ons begeleiden en voor ons bemiddelen in onze eigen missionaire roeping. Want ook wij zijn geroepen om, ieder op onze eigen wijze, het "weinig dat we hebben en zijn" in dienst te stellen van Gods Rijk.

"Het belangrijkste van de hele gebeurtenis was het luisteren naar Gods stem, waardoor al het andere mogelijk werd."

*God, Gij hebt in uw voorzienigheid
uw Kerk willen bouwen
op de heilige Petrus,
de eerste onder uw apostelen.
Zie genadig naar onze paus Leo XIV
die Gij tot zijn opvolger hebt aangesteld:
laat hem voor uw volk
het zichtbaar beginsel en fundament zijn
van de eenheid van geloof
en van de gemeenschap van uw Kerk.
Door onze Heer Jezus Christus,
uw Zoon die met U leeft en heerst
in de eenheid van de heilige Geest,
God, door de eeuwen der eeuwen.
Amen.*

Hoe uw steun een 160 jaar oude parochie nieuw leven inblies

Renovatie pastorie Thiruvaiyaru

In de Indiase deelstaat Tamil Nadu, ligt de kleine stad Thiruvaiyaru, bekend om zijn rijke culturele erfgoed. Maar voor pastoor Peter Francis was het elke dag een uitdaging om vanuit zijn vervallen pastorie zijn 3.500 parochianen in zestien dorpen te bedienen. Dankzij uw trouwe steun is die uitdaging nu veranderd in een verhaal van hoop.

Wanneer muren verhalen vertellen

De pastorie van de parochie van het Onbevleete Hart van Maria had in haar 160-jarig bestaan al veel meegemaakt. Maar de laatste jaren vertelden de lekkende daken en vochtige muren vooral verhalen van verval. "Tijdens het regenseizoen werd het onmogelijk om te werken," vertelt pastoor Francis. "We konden geen gastpriesters ontvangen, geen diocesane bijeenkomsten organiseren. De pastorie die een centrum van gemeenschap had moeten zijn, werd een belemmering."

Voor de gemarginaliseerde gemeenschappen die deze parochie bedient was een stabiele geestelijke thuisbasis crucialer dan ooit. Toen het Missiebureau van de situatie hoorde, ontstond er een bijzondere samenwerking. Niet alleen financieel, maar ook in geestelijke verbondenheid. De lokale gemeenschap rolde letterlijk de mouwen op en droeg bij met hun eigen handen en vaardigheden. Ingenieur N. Karthikeyan ontwierp slimme plannen die het bestaande gebouw respecteerden maar wel toekomstbestendig maakten. Het resultaat? Een pastorie die niet alleen gerepareerd werd, maar daadwerkelijk uitgebreid. Een nieuwe eerste verdieping met twee slaapkamers, moderne badkamers en een open ruimte waar de gemeenschap samen kan komen.

Duurzame materialen, zoals betonblokken en metalen dakbedekking zorgen ervoor dat dit project generaties lang standhoudt.

De renovatie van de pastorie in volle gang

Meer dan stenen en mortel

"Wat me het meest raakt," zegt pastoor Francis, "is dat we nu eindelijk weer gastpriesters kunnen ontvangen. Dat betekent meer missen, meer bijeenkomsten, meer momenten waarop onze gemeenschap samen kan zijn in geloof."

Voor bisschop Antonisamy Francis symboliseert de gerenoveerde pastorie iets diepers: "Het toont aan dat onze geloofsgemeenschap niet alleen staat; dat er mensen aan de andere kant van de wereld zijn, die begrijpen hoe belangrijk deze plek is voor onze mensen."

Uw impact in actie

Deze renovatie is meer geworden dan een bouwproject. Het is een brug tussen gemeenschappen, een teken van verbondenheid dat continenten overstijgt. Elke euro die u heeft gedoneerd, is nu zichtbaar in de vorm van veilige muren die bescherming bieden, een dak dat standhoudt tegen de moessonregens en ruimtes waar geloof kan groeien.

De parochie van Thiruvaiyaru kan nu vooruitkijken in plaats van achteruit. En dat is rechtstreeks te danken aan uw ondersteuning.

Giulio Aleni en de kunst van interculturele missie

De 'Confucius van het Westen'

400 jaar geleden landde een jonge jezuïet in Fuzhou om 'het verhaal van Jezus' te vertellen. Zijn aanpak van missiewerk biedt ook vandaag nog waardevolle lessen.

In mei van dit jaar stond er een bijzondere ceremonie op het programma in de kathedraal van de Heilige Dominicus in Fuzhou, China. Bisschop Joseph Cai Bingrui onthulde een standbeeld ter ere van Giulio Aleni, de jezuïetenmissionaris die vier eeuwen geleden in deze stad aankwam. Het beeld is meer dan een historisch monument: het herinnert aan een man wiens missionaire aanpak vandaag nog steeds relevant is.

Bruggen bouwen met wetenschap

Giulio Aleni werd in 1582 geboren in de Noord-Italiaanse provincie Brescia. Na zijn intrede bij de jezuïeten in 1610 vertrok hij naar China, waar hij via Macau zijn levenswerk begon. Wat Aleni bijzonder maakte, was zijn overtuiging dat wetenschap een brug kon slaan naar het hart van de Chinese cultuur.

In plaats van de Chinese geleerdheden te verwerpen, omarmde Aleni ze. Hij gaf wiskundelessen en schreef over astronomie en geografie, wetenschappen die hoog werden gewaardeerd in de intellectuele kringen van het toenmalige China. Deze aanpak opende deuren die anders gesloten zouden zijn gebleven. Chinese geleerden zagen in hem niet alleen een vreemdeling met een vreemde religie, maar ook een erudiete gesprekspartner die hun cultuur respecteerde.

Interculturele dialoog in praktijk

Aleni's benadering van interculturaliteit ging verder dan alleen wetenschappelijke uitwisseling. Hij leerde Chinees tot in de perfectie. Na Matteo Ricci was hij de beste Chinese taalkundige onder zijn jezuïetenbroeders. Deze taalvaardigheid stelde hem in staat om niet alleen te preken, maar ook echt te communiceren.

Zijn boek 'De Ware Oorsprong van Alle Dingen' uit 1628 toont hoe hij christelijke leerstukken vertaalde naar Chinese denkwijzen. Het werk werd zo gewaardeerd dat het meermaals werd herdrukt. Later volgde 'Ware Uiteenzetting van de Woorden en Werken van de Menswording van de Heer des Hemels' (1635), waarin hij het leven van Jezus vertelde op een manier die resoneerde met zijn Chinese lezers.

Bijzonder waardevol zijn ook de verslagen van zijn 325 gesprekken met Chinese schrijvers. Deze documenten laten zien hoe Aleni niet alleen sprak, maar vooral ook luisterde. Hij begreep dat echte evangelisatie een tweezijdig gesprek is.

Ignatiaanse spiritualiteit in Chinese context

Als jezuïet bracht Aleni de spiritualiteit van Ignatius van Loyola mee naar China. Hij introduceerde Chinese bekeerlingen in de ignatiaanse wijze van mediteren over de mysteries van Jezus' leven, gebaseerd op evangeliepassages. Deze contemplatieve benadering, waarbij de gelovige zich inbeeldt aanwezig te zijn bij de gebeurtenissen uit Jezus' leven, vond weerklank in de Chinese traditie van innerlijke bespiegeling. De ignatiaanse methode bleek verrassend goed aan te sluiten bij de Chinese meditatiepraktijken. Aleni toonde daarmee aan dat christelijke spiritualiteit niet alleen intellectueel, maar ook contemplatief kon worden overgedragen.

Indrukwekkende vruchten

De resultaten van Aleni's veertigjarige missiewerk spreken voor zich. Hij stichtte meer dan twintig kerken en doopte ongeveer tienduizend Chinese christenen. Deze cijfers zijn des te opmerkelijker als we bedenken dat hij werkte in een tijd waarin het christendom voor de meeste Chinezen nog een volkomen vreemde religie was.

Aleni werd uiteindelijk provinciaal van de jezuïetenprovincie Huanan (Zuid-China), wat zijn leiderschapskwaliteiten en het vertrouwen dat zijn medebroeders in hem stelden onderstreept. Toen de soldaten van het Qing-hof hem vervolgden, vluchtte hij naar Yanping, waar hij in mei 1649 overleed. Zijn graf op de Berg van het Kruis in Fuzhou werd een bedevaartsoord.

Blijvende relevantie

Een in mei jongstleden in Fuzhou gehouden symposium, toont aan dat Aleni's erfenis nog altijd leeft. Geleerden uit China, Hongkong en Italië kwamen samen om zijn bijdrage te bestuderen. Thema's als culturele uitwisseling, de continuïteit tussen Ricci's en Aleni's benaderingen en de eigenheid van katholieke kunst in de late Ming- en vroege Qing-dynastie stonden centraal.

Lessen voor vandaag

Wat kunnen hedendaagse missionarissen leren van de 'Confucius van het Westen'? Ten eerste het belang van cultureel respect. Aleni verwierp de Chinese cultuur niet, maar zocht naar aanknopingspunten. Ten tweede de kracht van vakmanschap. Zijn wetenschappelijke kennis opende deuren voor het evangelie. Daarnaast toonde Aleni aan dat taalbeheersing essentieel is voor echte communicatie. En misschien wel het belangrijkste: hij begreep dat missiewerk geen eenrichtingsverkeer is, maar een dialoog waarin beide partijen kunnen leren.

In een tijd waarin de Kerk opnieuw nadenkt over interculturaliteit en interreligieuze dialoog, blijft Giulio Aleni een inspirerend voorbeeld. Zijn standbeeld in Fuzhou herinnert ons eraan dat het evangelie het best wordt overgedragen door degenen die bereid zijn bruggen te bouwen tussen culturen.

"God laat ons nooit alleen en houdt altijd onze hand vast"

Hoop in het hart van Afrika

In het dichte woud van Centraal-Afrika, waar de moderne wereld nog nauwelijks is doorgedrongen, leven de Bayaka-pygmeëen met een hoop die zo helder en concreet is dat het ons hart raakt. Pater Michele Farina, een priester uit het bisdom Savona die werkzaam is bij de Society of African Missions in Monasao, deelt hun verhaal. Een verhaal dat perfect weergeeft wat hoop, het centrale thema van het Jubeljaar, werkelijk betekent.

Hoop heeft een gezicht

"Een solide dak boven je hoofd, een goed cassaveveld, leren lezen... zonder ooit ontmoedigd te raken en met de hulp van God," zo vat Pater Michele de hoop van zijn bijzondere parochianen samen. Voor de Bayaka-pygmeëen is hoop geen abstract concept: het heeft handen en voeten, het heeft een gezicht en een verhaal.

Elke zondag vertrekt een catechist vanuit Monasao op zijn motor om in de gemeenschap de woordviering te leiden. Deze man, die als kind door polio werd getroffen en gered werd door een zuster uit de toenmalige missie, belichaamt zelf wat hoop betekent: nooit ontmoedigd raken, ondanks alle tegenslagen.

Dromen van een gemeenschap

In Kanza, een gemeenschap op vijftien kilometer van Monasao, spreken de mensen openhartig over hun dromen. Een vader vertelt dat hij graag een vruchtbaar oogstveld zou willen zien. Een andere man droomt ervan zijn kinderen te zien opgroeien tot mensen die iets moois en belangrijks kunnen doen in hun leven en die hem zullen koesteren wanneer hij oud is. Maar het zijn vooral de jongeren die een droom hebben die zo eenvoudig lijkt, maar voor hen zo moeilijk te realiseren is: leren lezen. "Ik was bijzonder getroffen door een jong meisje," vertelt Pater Michele, "dat zei dat ze wilde leren lezen voor zichzelf maar ook om het vervolgens aan haar moeder te kunnen leren, die geen kans had gehad om te studeren."

Meer dan overleven

Deze verhalen onthullen een diepere waarheid. Bij alle Bayaka-pygmeëen leeft een sterk verlangen om te leren lezen en schrijven, zodat ze meer kunnen doen in hun leven dan alleen hun velden bewerken en hun hutten onderhouden. Het is een verlangen naar ontplooiing, naar het overstijgen van de dagelijkse overleving.

Hun hoop is tegelijk nederig en groot. Nederig, omdat het gaat om basisbehoeften die wij als vanzelfsprekend beschouwen. Groot, omdat het hun hele wereld kan veranderen.

Een missie van hoop

Pater Michele's werk in Monasao is meer dan pastoraal werk: het is een missie van hoop. Door aanwezig te zijn bij deze gemeenschappen, door hun dromen serieus te nemen en door samen met hen te werken aan concrete verbeteringen, geeft hij vorm aan wat het Jubeljaar ons allemaal oproept te zijn: dragers van hoop.

"In dit Jubeljaar," zegt hij, "sluit ik me aan bij de hoop van deze dierbare broeders en zusters van de kleine gemeenschap van Kanza. Ik hoop dat dit Jubeljaar, zoals zij vragen, hun de kracht zal geven om samen met God alle mooie hoop die zij in hun hart dragen, te realiseren."

Een les voor ons allen

Het verhaal van de Bayaka-pygmeëen daagt ons uit om onze eigen kijk op hoop te heroverwegen. In een wereld waarin we vaak overweldigd worden door grote problemen en abstracte zorgen, tonen zij ons dat hoop begint bij het concrete, bij het kleine, bij wat vandaag mogelijk is.

Hun hoop herinnert ons eraan dat Gods aanwezigheid het meest voelbaar is in eenvoudige dingen: een dak boven je hoofd, voedsel op tafel, de mogelijkheid om je naam te kunnen schrijven of het vooruitzicht dat je kinderen het beter zullen hebben dan jij.

